

Cartea lui Daniel – Numărul șaptezeci și opt

Descoperirea celor patru urâciuni: paralela istorică a răzvrătirii în adventismul laodicean

Jeff Pippenger
2024-02-11

Istoria amoriților este folosită pentru a ilustra timpul când mânia lui Dumnezeu este adusă la îndeplinire împotriva adventismului laodicean. Sora White arată că timpul hotărât de Dumnezeu pentru executarea pedepsei Sale este același în zilele din urmă, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați, precum a fost atunci când Dumnezeu Și-a revărsat mânia asupra amoriților. Ea afirmă: „Deși” națiunea amoriților „era remarcabilă prin idolatria și corupția ei, ea nu umpluse încă măsura nelegiurii sale... Creatorul cel plin de compasiune era dispus să îngăduie nelegiuria lor până la a patra generație. Apoi, dacă nu se vedea nicio schimbare în bine, judecățile Sale aveau să cadă asupra lor. Cu o exactitate fără greș, Cel Infinit ține încă socoteală cu toate națiunile. Câtă vreme îndurarea Sa este oferită prin chemări la pocăință, acest cont va rămâne deschis; dar când cifrele ating o anumită sumă pe care Dumnezeu a fixat-o, începe lucrarea mâniei Sale. Contul se închide. Răbdarea divină încetează.”

Sora White, sekinneri lianseilei Asa Isolna rongonong ni Laodicea Adventism lon ian Ezekiel an kilem in kileb ak katipin enman 144,000, pwe epwe popun fan iten atun ar kapen tipis a uruno, me kapen en a tori unusen ururuan lon aruowan epwe faanungaw. Meinsin ei poraus a kawor lon ai ekkewe kinikin fan itan ewe vision mi poputa lon chapter 8, mi awewei four sokkun angangen anioput mi tori won ekiseki.

Și mi-a zis: „Fiul omului, ridică-ți acum ochii spre calea de la miazănoapte.” Și mi-am ridicat ochii spre calea de la miazănoapte și, iată, la miazănoapte, la poarta altarului, era această icoană a geloziei, la intrare. El mi-a zis mai departe: „Fiul omului, vezi tu ce fac ei? chiar marile urâciuni pe care casa lui Israel le săvârșește aici, ca să Mă depărtez de sanctuarul Meu? Dar întoarce-te iarăși și vei vedea urâciuni și mai mari.” Și m-a adus la ușa curții; și când m-am uitat, iată, era o gaură în zid. Atunci mi-a zis: „Fiul omului, sapă acum în zid.” Și după ce am săpat în zid, iată, era o ușă. Și mi-a zis: „Intră și vezi urâciunile cele rele pe care le săvârșesc aici.” Așadar am intrat și am văzut; și iată, tot felul de târătoare și de fiare urâcioase, și toți idoli casei lui Israel, zugrăviți pe zid de jur împrejur. Și înaintea lor stăteau șaptezeci de bărbați dintre bătrânii casei lui Israel, și în mijlocul lor stătea Iazania, fiul lui Șafan, fiecare cu cădelnița în mână; și un nor gros de tămâie se înălța. Atunci mi-a zis: „Fiul omului, ai văzut ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în cămările chipurilor lui? Căci ei zic: «Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul.»” El mi-a zis și: „Întoarce-te iarăși și vei vedea urâciuni și mai mari pe care le săvârșesc.” Atunci m-a adus la ușa porții casei Domnului care era spre miazănoapte; și iată, acolo ședea femeile care îl plâneau pe Tamuz.

Atunci mi-a zis: „Ai văzut aceasta, fiul omului? Întoarce-te iarăși și vei vedea urâciuni mai mari decât acestea.” Și m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului și, iată, la intrarea

Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de bărbați, cu spatele întors spre Templul Domnului și cu fețele spre răsărit; și se închinau soarelui spre răsărit. Atunci mi-a zis: „Ai văzut aceasta, fiul omului? Este oare un lucru neînsemnat pentru casa lui Iuda să săvârșească urâciunile pe care le săvârșesc aici? Căci au umplut țara de silnicie și s-au întors iarăși să-Mă mânie; și iată, își apropie ramura de nas. De aceea și Eu voi lucra cu furie: ochiul Meu nu va cruța și nu voi avea milă; și chiar dacă vor striga în urechile Mele cu glas tare, tot nu-i voi asculta.” Ezechiel 8:5–18.

Nakon što je Ezekilu pokazana prva gadost — postavljanje lika ljubomore na ulazu u vrata žrtvenika — obaviješten je da će mu biti pokazane još veće gadosti od lika ljubomore. Druga gadost predstavljena je tajnim odajama, gdje poglavari, prikazani kao starješine, uznose molitvu, prikazanu kao kad, i objavljuju da je Gospod napustio zemlju i da ih ne vidi. Ali Ezekil je obaviješten da će vidjeti još veće gadosti od ovih.

Urâciunea a treia este reprezentată prin „femeile care plâng pentru Tamuz”, dar există încă o urâciune mai mare decât aceea, căci a patra urâciune identifică o conducere de douăzeci și cinci de bărbați care se închină soarelui, cu spatele întors spre templu.

În cea de-a patra urâciune se rostește declarația că „bătrânii”, „au umplut țara de silnicie și s-au întors să Mă mânie iarăși; și, iată, duc ramura la nasul lor”. „Ziua mâniei” este ziua când începe slujirea mâniei lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Israelul din vechime când au respins solia lui Iosua și Caleb cu privire la Țara Făgăduită. Respingerea soliei sigilării marchează momentul când măsura nelegiurii este plină pentru Ierusalim. Iosua și Caleb reprezintă mica ceată, care sunt cei puțini credincioși ce suspină și strigă din pricina urâciunilor din biserică și din țară.

Atunci Moise și Aaron au căzut cu fața la pământ înaintea întregii adunări a obștii copiilor lui Israel. Și Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, dintre cei ce iscodiseră țara, și-au sfâșiat hainele. Și au vorbit către toată adunarea copiilor lui Israel, zicând: „Țara prin care am trecut ca s-o iscodim este o țară nespuse de bună. Dacă Domnul Își găsește plăcerea în noi, atunci ne va duce în țara aceasta și ne-o va da; o țară în care curge lapte și miere. Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de poporul țării, căci ei vor fi pâine pentru noi; ocrotirea lor s-a depărtat de la ei, iar Domnul este cu noi: nu vă temeți de ei.” Dar toată adunarea a zis să-i ucidă cu pietre. Și slava Domnului s-a arătat în cortul adunării înaintea tuturor copiilor lui Israel. Și Domnul a zis lui Moise: „Până când Mă va disprețui poporul acesta? Și până când nu va crede în Mine, în ciuda tuturor semnelor pe care le-am arătat în mijlocul lor? Îi voi lovi cu ciumă și-i voi nimici, iar din tine voi face un neam mai mare și mai puternic decât ei.” Numeri 14:5–12.

„Provocarea” care a fost provocată de răzvrățiți în Numeri, precum și în Ezechiel, se întemeiază pe refuzul răzvrătitului de a recunoaște „semnele” care au fost manifestate. „Semnele” care au fost respinse în vremea lui Moise au fost „semnele” care prefigurau manifestarea puterii lui Dumnezeu în istoria mileritilor. Israelul din vechime L-a provocat pe Dumnezeu prin respingerea „semnelor” manifestării puterii Sale în istoria lor de temelie. În timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, Israelul modern respinge, de asemenea (îi întoarce spatele), tocmai acea istorie de temelie care trebuia să fie „semnul” ce le-ar fi îngăduit să „recunoască” repetarea istoriei Strigătului de la

Miezul Noptii, care se repetă în zilele din urmă.

Dumnezeu le îngăduie celor răzvrătiți să vadă repetarea manifestării puterii lui Dumnezeu, căci repetarea manifestării puterii lui Dumnezeu era nu numai ploaia târzie, ci și adevărul care i-ar fi mântuit, dacă s-ar fi aflat printre aceia care au iubit adevărul.

Identificarea celor patru urâciuni din Ezechiel opt ca simboluri ale celor patru generații ale adventismului laodicean face parte din solia care este desigilată de Leul din seminția lui Iuda în zilele de pe urmă. Prima generație a început odată cu răzvrătirea din 1863, iar douăzeci și cinci de ani mai târziu, în 1888, a venit răzvrătirea care a marcat începutul celei de-a doua generații, prin simbolul cămărilor tainice. Treizeci și unu de ani mai târziu, în 1919, publicarea cărții lui W. W. Prescott, intitulată *The Doctrine of Christ*, a marcat începutul celei de-a treia generații, pe care Ezechiel o reprezentase ca femei plângând pentru Tamuz. Treizeci și opt de ani după aceea, în 1957, odată cu publicarea cărții *Questions on Doctrine*, a sosit cea de-a patra generație, care identifică timpul când răzvrătiții se vor întoarce împotriva soliei de sigilare care se ridică de la răsărit și se vor închina soarelui.

Vom începe să analizăm a doua generație a răzvrătirii adventismului laodicean, care a ajuns la Conferința Generală de la Minneapolis, în 1888. Este important să ne amintim că toate cele patru urâciuni ale lui Ezechiel au loc în Ierusalim; deși ele reprezintă o istorie progresivă a răzvrătirii, este vorba întotdeauna despre răzvrătirea care are loc în cetatea ce reprezintă adventismul laodicean în zilele din urmă.

„Ca unul dintre semnele distrugerii Ierusalimului, Hristos spusese: «Se vor ridica mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți.» Proroci mincinoși s-au ridicat într-adevăr, înșelând poporul și conducând un mare număr de oameni în pustie. Magicieni și vrăjitori, pretinzând putere miraculoasă, au atras poporul după ei în singurătățile munților. Dar această profecție a fost rostită și pentru zilele din urmă. Acest semn este dat ca semn al celei de-a Doua Veniri. Chiar și acum, hristoși mincinoși și proroci mincinoși arată semne și minuni ca să-i seducă pe ucenicii Săi. Nu auzim oare strigătul: «Iată, este în pustie»? Nu au ieșit mii de oameni în pustie, nădăjduind să-L găsească pe Hristos? Și din miile de adunări în care oamenii pretind că au comuniune cu spiritele celor morți, nu se aude acum chemarea: «Iată, este în odăile tainice»? Tocmai aceasta este pretenția pe care o înaintează spiritismul. Dar ce spune Hristos? «Să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului omului.»” Hristos, *Lumina lumii*, 631.

Odeile tainice sunt un simbol al spiritismului, iar a doua urâciune din capitolul opt al lui Ezechiel are loc în interiorul templului, unde chipuri pământești fuseseră atârdate în taină pe pereți.

Așa că am intrat și am privit; și iată, tot felul de târâtoare și de fiare urâcioase și toți idoli casei lui Israel erau zgrăviți pe zid de jur împrejur. Și stăteau înaintea lor șaptezeci de bărbați dintre bătrânii casei lui Israel, iar în mijlocul lor stătea Iazania, fiul lui Șafan, fiecare om cu cădelnița în mâna lui; și un nor gros de tămâie se înălța. Atunci El mi-a zis: „Fiul omului, ai văzut ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odăile chipurilor lui? Căci ei zic: «Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul.»” Ezechiel 8:10–12.

Ezekieli vede „idolii casei lui Israel, înfățișați pe pereți” ai sanctuarului, dar i se spune limpede că această răzvrătire are loc și în „odăile închipuirilor” fiecăruia dintre bătrâni. Răzvrătirea din templul literal identifică răzvrătirea din templul omenesc.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus Și-a vestit misiunea de a curăți inima de întinarea păcatului — de dorințele pământești, de poftele egoiste, de obiceiurile rele care corup sufletul. Maleahi 3:1–3 citat.” Hristos, Lumina lumii, p. 161.

A doua urâciune reprezenta o manifestare a răutății atât înăuntrul bisericii, cât și în mințile bătrânilor care trebuiau să fie păzitorii bisericii. Răutatea manifestată acolo este răutatea spiritismului. În zilele lui Noe, când orice închipuire a inimii oamenilor era rea, antediluvienii își umpluseră măsura nelegiurii.

„Și Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor inimii lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” Geneza 6:5.

A doua generație identifică momentul în care spiritualismul a pătruns atât în rândul conducătorilor Ierusalimului, cât și în structura corporativă a adventismului laodicean. Ceea ce „bătrânii casei lui Israel” făceau „în întuneric”, „în” „odăile” „chipurilor” lor, arată că „toate întocmirile gândurilor” inimilor lor „erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”. Sora White afirmă limpede că nimicirea Ierusalimului reprezintă sfârșitul lumii, iar mărturia potopului din vremea lui Noe reprezintă, de asemenea, sfârșitul lumii. În zilele de pe urmă, cei care refuză să fie sfințiți prin adevăr sunt ajunși de spiritualism, așa cum este reprezentat prin a doua urâciune din capitolul opt al lui Ezechiel.

A doua urâciune din Ezechiel reprezintă răzvrătirea care a venit în 1888 și devine simbolul celei de-a doua generații; dar, mai mult decât atât, 1888, și tot ceea ce reprezintă sau este reprezentat prin acesta, s-a repetat la 11 septembrie 2001. Sora White identifică în mod specific faptul că, în 1888, îngerul cel puternic din Apocalipsa optsprezece s-a coborât, iar prin urmare această istorie reprezintă timpul când marile clădiri ale orașului New York urmau să fie dărâmate printr-o atingere din partea lui Dumnezeu și când Apocalipsa optsprezece, versetele unu până la trei, urmau să se îplinească.

„O nevoiță de a renunța la părerile preconceptuate și de a primi acest adevăr a stat la temelia unei mari părți a împotrivirii manifestate la Minneapolis împotriva soliei Domnului prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei împotriviri, Satana a izbutit să îndepărteze de la poporul nostru, în mare măsură, puterea specială a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu dorea atât de mult să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să dobândească acea eficiență care ar fi putut fi a lor în ducerea adevărului la lume, așa cum l-au proclamat apostolii după ziua Cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întregul pământ cu slava ei a fost împotrivită, iar prin acțiunea propriilor noștri frați a fost, în mare măsură, ținută departe de lume.” Solii alese, cartea 1, 235.

Istoria anului 1888 a oferit exemplul respingerii soliei ploii târzii care a sosit la 11 septembrie 2001. 1888 este un simbol al celei de-a doua generații a adventismului laodicean, reprezentată de a doua urâciune din Ezechiel, iar istoria de acolo identifică o răzvrătire care a fost preînchipuită de cei șaptezeci de bătrâni din Ezechiel. Răzvrătirea lor reprezenta spiritualismul și era paralelă cu

împlinirea paharului timpului de probă în vremea lui Noe. Respingerea soliei a ilustrat respingerea de către conducere a soliei ploii târzii, care trebuia să identifice sosirea celei de-a treia Vai a islamului.

„Ploaia târzie urmează să cadă peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să se coboare din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Conducerea care, în 1888, a respins mesajul a prefigurat respingerea mesajului islamului la 11 septembrie 2001, însă Dumnezeu intenționează să producă o manifestare de putere pe care acei conducători o vor vedea ca parte a judecății Sale asupra lor. Manifestarea puterii ploii târzii are loc la sfârșitul perioadei sigilării. Ea a început la 11 septembrie 2001, dar își atinge apogeul la sfârșitul celor trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece, când vine „marele cutremur”.

Mesajul din 1888 a fost mesajul către Laodicea, ultima chemare pentru un popor odinioară ales, care atunci era în curs de a fi trecut cu vederea.

„Mesajul dat nouă prin A. T. Jones și E. J. Waggoner este mesajul lui Dumnezeu pentru biserica Laodiceei, și vai de oricine mărturisește că crede adevărul și totuși nu reflectă către alții razele date de Dumnezeu.” The 1888 Materials, 1053.

Mesajul din 1888 a reprezentat mesajul care a identificat că, atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte la 11 septembrie 2001, mărturia directă către biserica Laodiceea trebuia să fie dată, iar mărturia directă este mesajul islamului din cea de-a treia Vai, care, atunci când este suflat peste un popor decăzut de la credință, are puterea de a-l aduce la viață ca pe o oaste puternică.

„Trebuie să fie dată o mărturie directă bisericilor și instituțiilor noastre, pentru a-i trezi pe cei care dorm.”

„Când cuvântul Domnului este crezut și ascultat, se va face un progres statornic. Să vedem acum marea noastră nevoie. Domnul nu ne poate folosi până când nu suflă viață în oasele uscate. Am auzit cuvintele rostite: «Fără mișcarea profundă a Duhului lui Dumnezeu asupra inimii, fără influența Sa dătătoare de viață, adevărul devine o literă moartă.»” Review and Herald, 18 noiembrie 1902.

1888 marchează începutul celei de-a doua generații a adventismului, dar oferă totodată o linie profetică ce se aliniază cu ultimele zile. La 11 septembrie 2001, Dumnezeu a condus înapoi pe cărările cele vechi pe oamenii care au ales să accepte că atacul islamului asupra fiarei de pe pământ a fost o împlinire a profeției. Poporul lui Dumnezeu trebuia să se întoarcă la nestematele lui William Miller și să fie instruit cu privire la adevărurile fundamentale, care includeau împlinirea primei și a celei de-a doua Vai, ceea ce, la rândul său, a stabilit sosirea celei de-a treia Vai la acel timp. Odată ce acei oameni s-au întors la acele cărări vechi, ei au fost conduși să vadă caracterul sacru al celor două table ale lui Habacuc.

Pobuna iz 1863. godine protiv Habakukovih dviju ploča, koje su Millerovi dragulji i ujedno temelji adventizma, predoznačila je pobunu koja se ponovila 11. rujna 2001.; jer je vodstvu laodicejskog

adventizma ponovno bila dana prilika da podupre Millerove dragulje ili da ih odbaci. Sve četiri generacije adventizma koje su prikazane u osmom poglavlju Ezekiela također predstavljaju pobunu laodicejskog adventizma 11. rujna 2001.

În articolul următor vom continua să identificăm a doua generație a adventismului laodicean.

“រូបមន្តសុសត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់បង្កើតឡើងដោយមានចិត្តសុសហោងលែអាចទទួលយកសេចក្តីពិតនៃអស់កល្បជានិច្ចបាន។
ចិត្តសុសហោងនេះត្រូវបានរក្សាទុកឱ្យបរិសុទ្ធ និងវិសុទ្ធ
ដោយរួចផុតពីអ្វីៗទាំងអស់ដែលជាលក្ខណៈផ្នែកនៃដី។
ប៉ុន្តែមែនសុសជាតិមានហត្ថលេខាអស់កល្បជានិច្ចចេញពីការគិតគូររបស់ខ្លួន។
ព្រះជាម្ចាស់ ជាអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា ជាដើម និងជាចុង
ជាព្រះអង្គគង់លើកាន់ទុកវាសនានៃព្រលឹងគ្រប់រូបនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់
ត្រូវបានគេបំភ្លេចចោល។ ដោយសម្មតិថាខ្លួនមានអំណាចខ្ពស់ក្នុងចំណេះដឹង
មនុស្សសហស្សវត្សរបស់ខ្លួនឯងចុះដល់កម្មវិធីទាបបំផុតនៃចំពោះព្រះនគររបស់ព្រះជា
ម្ចាស់។”

„Mintea omului a devenit pământescă. În loc să descopere amprenta divinității, ea descoperă amprenta umanității. În încăperile ei se vede imagistica pământului. Practicile degradante care au predominat în zilele lui Noe, punându-i pe locuitorii aceluia veac dincolo de orice speranță de mântuire, se văd astăzi.” Signs of the Times, 18 decembrie 1901.